

kunne komme en betydelig Sum ind i Statskassen, hvor meget, skal jeg straks komme til. Jeg kunde ikke se, at der var noget, som talte derimod. Jeg har nok set det anført, at det fra Statskassens, fra Finansministerens Side var en Art Overrumpling, der havde Folk i god Tro gaaet hen og solgt en Ejendom eller solgt Værdipapirer og udloddet deres Andel i Aktieselskaber uden at ane, at Statskassen vilde komme og slaa ned paa Byttet eller Udbyttet, om man vil, og gøre det skattepligtigt som Indtægt. Hvad dette Punkt angaar, vil jeg sige, at det er overensstemmende med hele vor Skattelovgivning, vi beskattes jo her i Landet ikke efter den Indtægt, vi har i det paagældende Aar, men efter den, vi har i det foregaaende Aar, saa det, at man i 1919—1920 beskatter den Indtægt, som vedkommende har haft i 1918, er der intet nyt i. Den samme Beklagelse er blevet gjort gældende adskillige Gange overfor Skatter, der er foreslaaede af mig som Finansminister og vedtagne af den høje Rigsdag, men man har ikke her i Rigsdagen taget Hensyn dertil. Man har saaledes ikke taget Hensyn dertil ved Merindkomstkatten, hvor akkurat det samme Forhold gjorde sig gældende, og hvor vi pludselig erklærede, at naar Folk havde haft en Indtægt, der var større end den Indtægt, de havde haft i 1913 eller 1914, i Begyndelsen var det 1911, 1912, 1913, og det var det Skatteaar, man var i, medens det var først næste Aar, han kom til at betale Skatten, ja, saa skulde han ud med Pengene, og den Gang var der ogsaa i saadanne Højreblade, som forfægter kapitalistiske Interesser, uhyre stærk Indsigelse mod dette. Jeg maa maaske indskyde, at jeg undrer mig egentlig ikke over, at det konservative Parti gaar imod dette. Der kunde vel være enkelte Medlemmer af det konservative Parti, der ikke var saa kapitalistisk interesserede; jeg skal ikke andet end se paa en Mand, som jeg kunde tænke mig ikke havde saa kapitalistiske Interesser, som den ærede Ordfører for Partiet syntes at have. Og er det nu saa nyttigt for Partiet at have den Interesse for det Par Tusind Mennesker, det overhovedet kan dreje sig om, i dette Tilfælde det Par Hundrede Mennesker? Det ærede Medlem, som talte paa det konservative Partis Vegne, og som er ny i Rigsdagen, skal jeg oplyse om, at det at være Talsmand for nogle Hundrede betaler sig ikke i Politik. Det vil man ingen Vegne komme med. Derom har det konservative Parti allerede gjort adskillige

bitre Erfaringer i Aarenes Løb. Det Landsting, der er blevet forandret saa fuldkomment, som det er, er et godt Eksempel paa, hvad det kan nytte at tage sig af de faas Sag imod de manges. Men er der noget Øjeblik, hvor jeg ikke tror, det er videre forstandigt at være de faas Talsmand imod de mange, er det dette Øjeblik her i Verden, for Løsenet er de mange, og jeg er ikke sikker paa, at ikke de faa vil faa meget bitre Stunder i Fremtiden i Forhold til dem, de har haft.

Og de Folk, hvis Ærinde man nu i dette Øjeblik gaar, er altsaa dem, der har tjent paa en ganske særlig Maade i 1918 ved Salg af deres Ejendele. Det er for det første et Spørgsmaal om Salg af Værdipapirer, som de Herrer har ladet ligge. I dette Spørgsmaal holdt det ærede Medlem fra Æbeltoft sig kun til fast Ejendom. Det ærede Medlem, der talte for det konservative Parti, tog derimod ogsaa Aktieselskaberne med, men gik imod Forslaget. Men om Salg af Værdipapirer vil jeg gerne sige, at det, vi følger til, ikke er andet end et Led i den hele Kæde. Saaledes som vi overhovedet har taget Spekulationen op til Beskatning, hvad vi har gjort i meget stort Omfang ved gennem Lovbestemmelser at tvinge Vekselerere, Banker o. a. til at opgive Spekulanternes Navne, og hvad de havde tjent, er det kun et sidste Led i Kæden, naar vi nu siger, at hvad der er solgt af Værdipapirer, af Formueanlæg i 1918, og hvad der er tjent derpaa ud over rimelige Grænser for Papirernes naturlige Værdi, regnes som Fortjeneste, akkurat som det har været regnet som Fortjeneste for alle de andre, der har solgt Papirer af den Art, hvad ingen har gjort Indvendinger imod. Der er ikke nogen stor Forskel der, og jeg antager heller ikke, Omheden hos det konservative Parti er saa stor overfor disse Spekulanter.

Men saa er der Landejendommene. Det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen sagde, at dette var en Bestemmelse, hvis Uretfærdighed ramte mange, mange Tusinde. Nej, undskyld, der er i 1918 ikke mange, mange Tusinde, der har solgt deres Ejendomme, det er en Fejltagelse. Man skulde tro, at alle Landejendomme her i Landet var gaaet over paa anden og tredje Haand. Nej, det har ikke været saa særdeles mange. Men det har været konstateret, at Folk rent spekulationsmæssigt — og det har vakt uhyre Forargelse — har solgt Herregaarde, store Ejendomme og smaa Ejendomme paa Spekulation, fra